

Ἐπὶ τὰ σπλάγγνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρετανίας
αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῆ τῆς τόσης θρηνηθίας,
ὃ τὴν Εὐρώπην ἄπασιν εἰς συντριβὴν κινήσας!
Ἐπὶ τὰς ὄχθας τῆς χρυσοῦς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσιαι
καὶ ἤτις εἰς τὴν δοξάν τῆς, εἰς τὸν πολὺν τῆς πλοῦτον,
εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπαίρεται τσοσῦτον,
νὰ ἐκχυθῆ ἐπέκρωτο φωνῇ δακρυρροοῦσα,
τὴν ἑλὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!

ὦ Βαίρων, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἡθῶν ἡ τόσα εὐστηρότης
καὶ ἡ νομοθεσία τῆς ἡ τόσον θρυλλουμένη
ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκαοκτὼ αἰώνων
ἀνακαλύφθη ἀπὸ σὲ σκηνογραφία μόνον.
Διέσεις τὸ κάλυμμα κ' ἐράνη, πικρὰ θέα!
εἰς ἑλὴν τῆς τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γραῖα.

Καθὼς δὲ τὴν ῥομφαίαν τοῦ ἐπ' ἑλῆς τῆς γῆς σείων
ὁ Βρέννος τῶν Κορσικανῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
τὸν χάλκινόν του ἔδρουσε καὶ μέγαν ἀνδριάντα
εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμβάντα,
ὁμοίως τῆς ποιήσεως καὶ σὺ ὁ Ναπολιὼν
τὰ ἀγαλμὰ σου ἔστηρες ἐπάνω τῶν τροπικίων,
κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
τὸν τάφον σου συνήνωσες μετ' ἡμιθέων τάφους...

ΔΑΞΕΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΠΟΘΟΣ *)

Ἄχ νάσουνα μαζὺ μου
Αγάπη μου Με-τούλα
Σὲ τούτη τὴ βαρκοῦλα
Μὲ τ' ἄσπρο τὸ πανί.

Ἄχ νάσουνα μαζὺ μου
Μὲ σὲ νὰ φύγω ἀπὸ 'δω
Ποῦ ναιότη μου σὰν ῥίδο
Γιὰ σὲ θὰ μαρυνθῆ.

Μονάχοι τότε οἱ δύο
Μέσ' τοῦ πελάου τσ' ἀγκάλες
Χωρὶς μαρτυρῆς ἄλλαις
Πάρεξ τὸν Οὐρανὸ,

Ἐλεύθερο ἔνα δάκρυ
Μὲ 'σάνα ἤθελε χύσω
Στὸ πέλαγο ἤθελ' ἀφήσω
Μὲ σὲ ἔνα στεναγμὸ.

Καὶ τὰ κακὰ τοῦ ψεύτη
θυμούμενοι τοῦ κόσμου
Ταῖς δυστοχίαις μας, φῶς μου,
Καὶ κάθε συμφορὰ.

.
.
.
.

*) Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ποίημα τοῦ Σολωμοῦ
ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀριστείδου
Καφοκαφάλου.

Ἀποσταμένοι ναῦται
Μετὰ ν' ἀνακαυθούμε
Στοῦ πέλαγου ν' αὐροῦμε
Τὴν ἔρημη ἀγκαλιὰ

.
.
.
.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ ΟΥΓΚΩ

(Μετάφρασις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ).

ΠΡΑΞΙΣ Α΄. — ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Δὸν Κάρολος βυθίζεται εἰς βαθὺν ῥεμβασμὸν.
Σταυρόνει τὰς χεῖρας, ἡ δὲ κεφαλὴ του κλίνει
ἐπὶ τοῦ στήθους· αἶφνης ἀνακύπτει καὶ στρέφεται
πρὸς τὸν τάφον.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, μόνος.

Συγγνώμην Μάγνε Κάρολε! — Εἰς τὴν ψυχρὴν σου
[κόνιν

Πυρίνων λόγων ἔπρεπε φωνῆν ν' ἀκούσης μόνην.
Τὸν βόμβον οὐ ἀπαεῖς φιλαύτων μεγαλείων,
Παρονοχούτων τὸ σεπτὸν τοῦ ὕπνου σου μνημεῖον.

— Ὁ Μάγνος Κάρολος ἔδω! — Καὶ δίχως νὰ φαίσης
Τοιαύτην, μνήμα, δύνασαι σκιάν νὰ συγκρατήσης;
Σὺ, γίγα, μὲ τὸ πλαστοεργὸν ἔδω τῆς κτίσεώς σου,
Κ' εἰς ἕλὸν ἀναπαύεσαι πεσὼν τὸ μέγεθός σου; —

Ἄ, εἰν ὄραϊον θέαμα τὸ πνεῦμα καταπλήττον,
Τὸ πῶς τὴν Δύσιν ἔπλασε καὶ ποῖα πάλοι ἦτον!
Οἰκοδομῆ, δύο θνητοὺς ἐπάνω τῆς ὕψους,
Κ' ἔμπρὸς τῶν εἰ ἀνέκαθεν μονάρχαι κλίνουσι γόνου.

Σχεδὸν πᾶν κράτος, φεύδον, δουκάτον, βασιλεία,
Τὰ πάντα διαδοχικῆ περνοῦν κληρονομία.
Πλὴν μετ' ὅσον Πάπην ὁ λαὸς καὶ μετ' ὅσον Καίσαρά του
Βαδίζει· τὸ αὐτόματον διὰ τοῦ αὐτομάτου.

Εκ τούτου τάξις, γενικὸν ἰσότητος σημεῖον.
Ἐκλέκτορες χρυσοστεφεῖς, σειρά καρδιναλίων,
Διπλῆ τοῦ κόσμου Σὺγκλητος ὅπου ὁ κόσμος στέλλει,
Ἐν παρατάξει καρτεροῦν, καὶ ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

Ὅταν ἰδέα τις λαμπρὰ μετ' ὅσον καιρὸν βλαστάνη,
Ἰψοῦται, τρέχει, χύνεται, τὸ πᾶν περιλαμβάνει,
Ἐνανθρωπίζεται, νικᾷ, ὀνόμονον ἀνοίγει.
Μονάρχει τὴν πεδοπατοῦν καὶ φίμωτρον τὴν πνίγει.

Ἄς ἔμδῃ πλὴν εἰς Δίαιταν ἢ Σύνοδον κάμμιαν,
Καὶ τὴν ἰδέαν θὰ ἰδοῦν ἐξαίφνης τὴν δεομίαν
Τὰς κεφαλὰς τῶν νὰ πατῆ, τοὺς θρόνους τῶν νὰ σείσῃ,
Καὶ ἡ τιάρην, ἡ τῆς γῆς τὴν σφαίραν νὰ κρατήσῃ.

Πάπας καὶ Καίσαρ εἰς τὴν γῆν. Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ βίου
Ἄνευ αὐτῶν τοὺς παριστᾷ χροιά τις μυστηρίου,
Καὶ πᾶν του δῶρον δι' αὐτοὺς ὁ οὐρανὸς συγγέων,
Εἰς εὐωχίαν τοὺς καλεῖ λαῶν καὶ βασιλέων,

Κ' εἰς νέφος, ὅπου δέσμιοι ὁ κεραυνὸς μαρμαίρει,
Φιλοξενίαν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον τοῖς προσφέρει.
Ἐκεῖ ῥοθμίζουσι, διαιροῦν καὶ τέμνουσι τυτοχρόνως
Τὴν Οἰκουμένην, ὡς ἀγροῦ νομὴν ὁ γεωπόνος.
Καὶ πέραν, εἰς τὴν ἔξωθεν οἱ βασιλεῖς πλατεῖαν,
Τοῦ δείπνου μόλις τὴν ἰδράν εἰσπύουσι εὐωδίαν,

Κ' εἰς τὰς ὕλους κόπτοντες μὲ πληθύνει καὶ θυμὸν των,
 Εἰς τάρακα, διὰ τὰ ἰδοῦν, ὑψοῦνται τῶν ποδῶν των.
 Ὁ κόσμος, κάτωθεν κῶτων, τὸ χάος του κυλῖται,
 Καὶ πλάττουν ἀραιεῖ ὁ εἰς, ὁ ἄλλος διαλύει.
 Εἰς ἔν ἀλήθεια κ' ἰσχύς ὀλίγον μεριμνῶσι
 Νὰ δώσουν λόγον, κυβερνοῦν διότι κυβερνῶσι.
 Ὅταν ἐκ τοῦ ἀδύτου των ἐξέρχονται κ' οἱ δύο,
 Ὁ εἰς ἐν γλαίην, ἐν λευκῷ ὁ ἄλλος σουδαρίων,
 Μετ' ἀγωνίας βλέπ' ἡ γῆ καὶ θάμβους ἀνεκφράστου
 Πάπαν καὶ Καίσαρα, ἐμοῦ, τὸ ἦμισυ τοῦ Πλάστου.
 — Ὁ Καίσαρ! Καίσαρ νὰ κληθῆς τοῦ κόσμου! — ὦ

Καὶ νὰ μὴν ἡμαί! — νὰ κτυπᾷ εἰς μάτην ἡ καρδιά!
 Ὅποιον ὕψος ὑπ' αὐτὸ τὸ μάρμαρον σκηνοῦναι,
 Καὶ ποῖα μοῖρα! — Ἐὐτυχεῖς πλὴν διαβάται χρόνοι!
 Πέτρος καὶ Καίσαρ ἰδύναμις μὲ θεοστῆραν γνῶμην,
 Ἐκ δύο κέντρων τὴν διπλὴν ἐνομοφαγῶγον Ῥώμην,
 Τοῦ ὕμναίου τὸ χρυσοῦν ἱσογονοῦντες νῆμα,
 Καὶ εἰς τὸ σύμπαν δίδοντες νῆαν ψυχὴν καὶ σχῆμα.
 Ἄναχωνεύοντες λαοὺς, συντριβόντες ἰδέας
 Καὶ θρόνους, εἰς πλαστοσύρην ἐρωσῆνης ἄλλης νέας,
 Καὶ εἰς τὸν τύπον τῆς χειρὸς λαμβάνοντες ἐκ νέου
 Τὸν ἀπομεινάντα γαλκὸν τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαίου!
 ὦ, ποῖα μοῖρα! — Κ' εἰς αὐτὴν ἔδω τὴν πέτραν λήγει...
 Τόσον λοιπὸν εἶν' ἡ ζωὴ κ' οἱ πόθοι μας ὀλίγοι;
 Καὶ πῶς! νὰ ἦσαι τῶν ἔθνων, τῆς γῆς ὁ κληρονόμος!
 Νὰ ἦσαι σὺ ἡ μάχαιρα, νὰ ἦσαι σὺ ὁ νόμος!
 Τὴν Γερμανίαν νὰ πατήσῃ, ὡ γίγα, στήλοβάτην
 Πῶς! Καίσαρ, Μάγνος Κάρολος νὰ μὴ καλῆσαι μάτην
 Ἄνιθαν καὶ Σκιπίωνα ἐμοῦ νὰ ταπεινῶνῃς,
 Τὸν κόσμον νὰ ἰσορροπῆς... καὶ ἔλα ταῦτα κίνεις!
 Ἄ, σπουδαρχεῖται, νῆπιος, καὶ τῆς ζωῆς τὸ πέρας
 Ἰδέτε ποῖον αἰσιματα τὸν ἄξονα τῆς σφαιρας
 Μετὰ θεοῦ καὶ βοῆς ἄς τρέχη, ἄς αὐξάνη
 Ἡ δύναμις σας, κτίζετε καὶ μὴ εἰπῆτε «φθάνει!»
 Διόθυμῆσατε μακρὰ ὑπάρξεις μνημεία
 Τί θὰ σᾶς μείν' εἰς τῆς ἔδου τὸ πέρας; — Δυστυχία,
 Αὐτὸς ὁ λίθος! — κ' ἐκ τῶν πρὶν τιμῶν καὶ μεγα-

λίωι;
 Ὀλίγοι στίχοι, πρόχειρος ἀνάγνωσις παιδιῶν!
 Αἶ, ὅταν καὶ ἂν ἔχετε ψυχῆς μεγαλοσύνην,
 Ἰδοῦ ὁ ἔσχατος σταθμὸς!... Τὴν αὐτοκρατορίαν,
 Καὶ δὲν μὲ μέλει! πρὸς αὐτὴν καὶ τείνω καὶ ἀντίχω.
 Φωνὴ μὲ λέγει μυστικῆ τὴν ἔχεις! — Ὁ δὲ τὴν ἔγω.
 Ἐάν τὴν εἶχα!... Ὁρανε, ὅποιον θάμβος βίου!
 Μόνος, ὀρθός, ἐπάνωθεν ἐξώστου αἰθερίου!
 Ἡ κλεῖς τοῦ θάλου τῶν ἔθνων τῶν ἐπισωρευμένων
 Νὰ ἦσαι, πληθὸς ὑπὸ σὲ σκηπτούχων ἐπηρμένων
 Νὰ κόπη καὶ τὸ πέδιλον ἐπάνω των νὰ κλίνης
 Κατόπιν τὴν φροδικὴν πομπὴν νὰ διακρίνης,
 Μαργράβους, δόγας, κόμητας, πληθὸν καρδινάλιων,
 Καὶ πέραν, λόγγην ἵπποτων καὶ κράνος μαρκεσίων
 Στρατῶν καὶ κληρὸν ἑπειτα καὶ πέραν, εἰς τὰ σκόπη,
 Κ' εἰς τῆς ἀδύστου τὸν βυθὸν — ὁ κόσμος νὰ ὑπνώττη.
 — Ὁ κόσμος! — πέλαγος βαθύ, ἀνθρώπων τρικυμία
 Εἰς κρῖτος δάκρυα, φωνὰ καὶ ἐνίοτε πικρία
 Παράπονον, ἐξ οὗ ἡ γῆ ὀρθῶνεται καὶ σπαίρει,
 Ἐνὶ βαθύστονος ἤχῳ σαλπίσματα μᾶς φέρει!
 Ὁ κόσμος! — πόλις, φρεῦρια, ἐν σμῆνος πυκνω-

μένον, —
 Τὸν ἐσπευσμένον κώδωνα τῆς τεραχῆς σημαίνον! —

(Ἐν βεμβασμῷ.)

Βάσις ἔθνων, ἐπάνω του ὕψους παρ' ἐλπίδα
 Τὴν εἰς τοὺς πόλους ἔχουσαν τὰς βάσεις πυραμίδα
 Εἰς τὰς πτυχὰς του, κύμα ζῶν, τὴν περισφιγγεῖ
 Καὶ τὴν τεράττει, τρέμουσαν, εἰς τὴν εὐρύν του σάλον

Ἄναστατοῖ τὰ ἐπ' αὐτῆς, κ' εἰς τοῦρανοῦ τὰ νῆφη
 Τοὺς θρόνους ὡς ἐδώλια κινεῖ καὶ περιστρέφει.
 Οἱ βασιλεῖς, περίφοβοι καὶ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον,
 Ἐπάνω στρέφουν... — Βασιλεῖς, ἰδέτε κάτω μᾶλλον!
 — Ἄ, οἱ λαοὶ! — ὠκεανὸς, παραττομένη γῆσις,
 Ὅπου δὲν βίπτεις τίποτα χωρὶς τὸ πᾶν νὰ σεισῆς!
 Κύμα, ἐν σκηπτρον κυλινδοῦν κ' ἐν μνήμα ναννουρίζον,
 Καὶ τοὺς μονάρχας εὐαδεῖτε σπανίως εἰκονίζον!
 ὦ, ἂν ἐντὸς διέβλεπον τῆς μαύρης του σκοτίας,
 Ἀπαίρους ἤθελον ἰδῆ ἐντὸς του δυναστείας,
 Λαμπρὰς τριήρεις, ναυαγούς, ὅπου τὸ κύμα βέον
 Κυλῖται τὸ ἐθάρονον καὶ τὰς διήλθε πλέον!
 — Καὶ ἔλα ταῦτα, δι' ἐμέ; — Καὶ ν' ἀναθῶ ἐπάνω
 Εἰς τόσον ὕψος! — Εἰς θνητὸς καὶ πάντῃ μόνος, φθάνω
 — Νὰ ἦν ἡ ἄβυσσος ἐμπρὸς!... Κ' εἰς τὴν στιγμὴν

Ἄν αἰφνιδίων τὸ κενὸν μὲ φέρῃ σκοτοδίνην!
 ὦ! βασιλέων καὶ λοιπῶν ἀψίς οὐρανογεῖτον,
 Στανὸν τὸ κέντρον σου! — Οὐαὶ ἂν σταματήσω φρίττων!
 Ποῦ θέλω τότε κρατηθῆ;... Καὶ ἂν ὁ ποῦς μου σφάλη,
 Ἐνὸς πυρέσσων ὑπ' αὐτὸν ὁ κόσμος ἀναπάλλει...
 Ἄν ἔλ' ὑπέτρην ἡ γῆ κ' ὑψίδρομος ἀρθοῦτο;...
 — Καὶ τέλος, ἔλαθε τὸ πᾶν εἰς χεῖρας, τί μὲ τοῦτος
 Εἰς τόσον βάρος ἐπαρκῶ; κ' ἡ δύναμις μου ποῖα;
 Νὰ γίνω Καίσαρ; Ὁρανε! μὲ ἔρχ' ἡ βασιλεία...
 Θνητὸς δὲν εἶναι καὶ κοινὸν δὲν ἔχει χαρακτῆρα
 Ὅστις αὐξάνει τὴν ψυχὴν ἐνφ' αὐξάν' ἡ μοῖρα.
 Κ' ἐγὼ!... τίς σκέπη δι' ἐμέ καὶ πρόνοια συγχρόνως;
 Ἡ ποῖος κλίμαξ ν' ἀναθῶ;...
 (Γονυπετῶν πρὸ τοῦ τάφου.)

Ἡμίθεε, σὺ μόνος!
 Αἶ, ὅταν πᾶν ἐμπέδον ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου αἶρει,
 Καὶ δύο θρόνους δι' ἡμῶν ἀντιματώπους φέρει,
 Κ' ἂν ἐκ τοῦ τάφου στάλαξ εἰς τὴν ψυχὴν μου πνέων
 Τί μέγα, τί ἔξαισιον, τί ἀληθῶς ὠραῖον!
 Παικλοστρίτως ἄφες με τὰ πάντα τὰ γνωρίσω
 Τὸν κόσμον δεῖξέ με μικρὸν, ἀφοῦ νὰ τὸν ἐγγίσω
 Δὲν ἔχω θάρρος. Δεῖξέ με τῆς κλίμακος τὸ πέρας,
 Ποῦ ἐκ βροσκῶ εἰς Καίσαρα ἐγγίζει τοὺς αἰθέρας,
 Καὶ τὴν βαθμίδα του καθεὶς ἐνφ' κρατεῖ καὶ θέλει,
 Τοὺς ἄλλους βλέπων κάτωθεν τὸν γέλωτα αὐτελλεῖ.
 Ὁδήγησέ μ' ἐπὶ δαφνῶν ὡς σὺ νὰ βασιλεύω,
 Κ' εἰπέ ἂν πρέπει νὰ μισῶ ἢ πρέπει ν' ἀμνηστεύω.
 — ὦ, ναί! — ἂν εἶναι ἀληθῆς πῶς ἐκ τοῦ μαύρου σκέτους
 Σκια μεγάλ' εἰς τῆς ζωῆς ἐνίοτε τοὺς κρότους
 ὀρθοῦται, καὶ εἰς ἐκλαμπῶν ὁ τάφος αἰφνιδίων
 Ἡμιανοῖται, κ' ἐπὶ γῆς ἀκτίνα βίπτει μίαν
 Ἄν ἔχη οὕτω, ἄς εἰπῆ τὸ εὐμένεις σου χῶμα,
 Τί μετὰ Μάγνον δύναται νὰ πράξῃ τις ἀκόμα!
 Ὁμίλει, καὶ μὲ τὴν πνοὴν ἂν πρέπει τῆς φωνῆς σου
 Τὴν θύραν ταύτην ἐπ' ἐμοῦ νὰ θραύσῃ ἢ πρόρρηταί σου.
 Ἡ μᾶλλον εἰς τὸ ἄδυτον θυσιαστήριόν σου
 Νὰ ἐμῶ ἀφες, τὸ σεπτὸν νὰ θίξω μέτωπόν σου.
 Μὴ μ' ἀποβάλλεις ὡς σφοδρῆς πνοῆς ἀνεμοζάλη
 Στήριξο εἰς τὸ λίθινον προσκέφαλόν σου. Δάλει.
 Ναί! καὶ μὲ μίαν λέξιν σου ἂν μέλλης ὀλεθρίαν
 Νὰ μοῦ νεκρώσης τὴν μορφὴν καὶ θραύσης τὴν καρ-

δίαν,
 Ὁμίλει, καὶ τὸν ἔκθαμβο οἶόν σου μὴ τυφλόνηξ
 Δι' ἔσων χόνει λάμψεων ἢ ἐνθεός σου κόνει!
 Ἡ, ἂν σιγῆς, ἐν τακνον σου ἐπίτρεψε νὰ φθάσῃ
 Τὸ μέτωπόν σου τὸ εὐρύ ὡς κόσμον νὰ σπουδάσῃ.
 Ν' ἀνεμετρήσω ἄφες με τὸ ὕψος τῆς θανῆς σου.
 Ὁδὲν τοσοῦτον ὑψηλὸν ὡς ἡ μηδένωσις σου.
 Κ' ἂν ἡ σιγῶσα κόνει σου, αὐτὴ ἄς μ' ὀδηγήσῃ.
 Ἐμβαίνω!
 (Πλησιάζει τὴν κλειδα ἐπὶ τοῦ τάφου.)

Ἄλλ' ἂν ἤθελεν ἐξαίφνης μὲ λαλήσει...
 Ἄν ἔρθῃεν, βαδίζοντα, ἐγγὺς τὸν ἡσανόμην...
 Ἄν ἐξηγομένη μὲ λευκὴν ὡς τὴν χιόνα κόμην...
 Ἄς ἔμθω.

(Ἀκούεται κρήτος βημάτων.)

Ἦτον πάτημα:—Τίς ἤθελε τολμήσει
 Νεκροῦ τοιούτου, πλὴν ἐμοῦ, τὸν ὕπνον νὰ συγχύσει;
 Τίς; ...

(Ὁ κρήτος πλησιάζει.)

Ἄ, θὰ ἦν ὁ σαρρατὸς ὁ κατ' ἐμοῦ θυμῶν
 Ἄς ἔμθω!

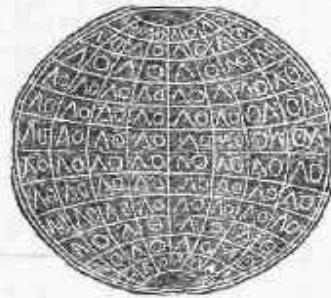
(Ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ τάφου, ἣν ἐπανακλείει ἐμ-
 θαινῶν. — Εἰσέρχονται πολλοί, βαδίζοντες βαρεῖ βή-
 ματι καὶ κρυπτομένοι ὑπὸ τοῦς μανδύας καὶ τοῦς πί-
 λους αὐτῶν.)

ΓΡΙΦΟΣ

I A N



Θ Ε Σ



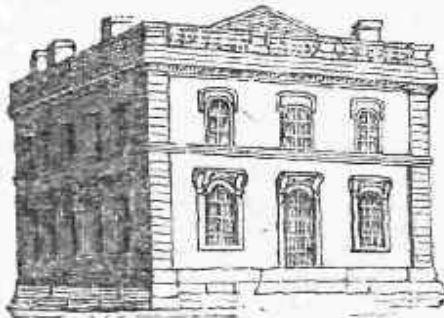
Ε Ο Ξ



τ



τ



ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Δ' ΦΥΛΛΑΔΙῳ ΓΡΙΦΟΥ.

(Ἡ ψυχὴ ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὰ ὄμματα.)
 (I — ψυχὴ (χρυσάλις) — ἰκτοπτρίζεται — εἰς τὰ ὄμματα).
 Τὸν γρίφον τοῦτον ἔλυσε δ κ. Ἰω. Κόντος.